

Od autorky svetoznámeho bestselleru Ako si vycvičiť draka

CRESSIDA COWELLOVÁ

Kudy
do
VESMÍRU

Co kdyby existovalo dítě,
které dokáže nakreslit mapy
zobrazující místa, odkud
se dostanete kamkoli - třeba
do jiné galaxie!

Tuto knihu věnuji rodině
FACCINIŮVÝCH – Emily,
Benovi, Francescovi, Delfině
a Bayovi

Text and illustration copyright © Cressida Cowell, 2023

Translation © Ondřej Pauser, 2024

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována
v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databázi
či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

KUDY DO VESMÍRU

Z anglického originálu *Which Way to Galaxy*

(Hodder Children's Books, 2022) přeložil Ondřej Pauser

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Adéla Lapáčková

Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk KASICO, a. s., Bratislava

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2024

Vydání první

ISBN 978-80-276-0683-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Kudy do VESMÍRU

Napsala a ilustrovala
CRESSIDA COWELLOVÁ

✓ tomto příběhu vystupují čtyři hrdinové.
Který se ti líbí nejvíce?

K2 O'Hero

Kreativní, odvážný,
jenom si není úplně
jistý sám sebou

Izzabird
O'Heroová

Hubatá, neposlušná,
s velkým srdcem

Theo Smith

Chytrý, laskavý,
vynalézavý a cool

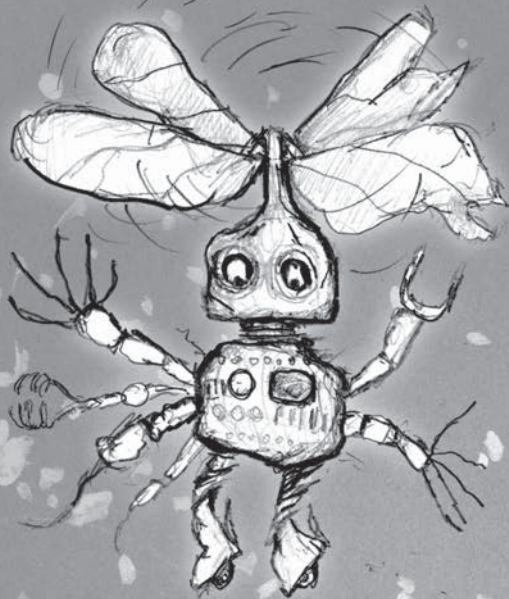
Mabel
Smithová

Ostýchaná,
přemýšlivá, skvěle
to umí se zvířaty

A potom je tu ještě úplně malá
holčička jménem Annipeck
O'Hero-Smithová

... a robůtek, kterému
říkají Jotek.

PODRUHÉ

MOŘE

POPRVÉ

OHNIVÉ

ROZBITÝ
OSTROV

A

Nebezpečné místo pro Petardovce

Výběžek kelpů

Sněžné

Sněžné víry

VNĚJŠÍ POLOOSTROV

Zmrzlý les

Zahavé

Poslední vulkán

Ohnivě
víry

BLIN

NÁHORNÍ PLOŠINA

Věčné kruhy

moře

Cesta do kamkoli

migrační trasa sněhožraloků

X, které
nakreslila čarodějnice

Cesta do kamkoli

Sněžné víry

K

22

Úvod

Horizabel Delftové

Jsem Tvůrce příběhů.

Mé jméno je Horizabel Delftová, ale říkají mi také grimm, vesmírný sirotek, lovec odměn a zcela určitě jsem ten nejlepší hvězdochodec v celém univerzu.

Mým úkolem je udržovat mír nastolený Vesmírnou vládou. A věřte, že je to náročná práce.

Protože vesmír je obrovský – tak obrovský, že z toho dostanete závrať, popraskají vám ušní bubínky a udělá se vám špatně od žaludku.

Kdysi dávno, ve vzdálené minulosti, však jeden magií nadaný člověk se speciálním darem nakreslil Alternativní atlas, kde najdete mapy všech míst ve vesmíru, ale především také přesné aktuální umístění portálů vedoucích do kamkoli, kterými můžete vstoupit do meziplanetárního prostoru a vmžiku překonat i ty největší vzdálenosti, čímž ušetříte spoustu času i nákladů na kosmické cestování.

Takovým místům říkáme „Mezihvězdné křižovatky“.

Oficiální kopii onoho původního Alternativního atlasu smí používat pouze několik vyvolených, naši zákonodárci a potom lovci lidí, jako jsem já. Procházíme vesmírem,

dáváme pozor na to, aby se nešířily nelegální kopie atlasu, a eliminujeme ty, co používají Cesty do kamkoli bez našeho povolení, to vše v zájmu zachování míru mezi světy.

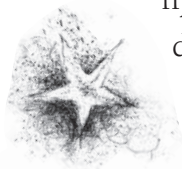
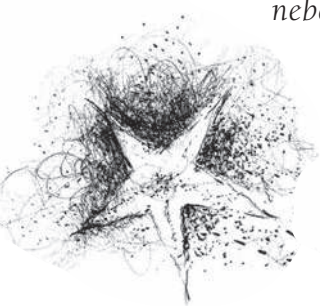
Jsme bezpochyby úžasní. Máme obrovská křídla, která nám pomáhají překonat nekonečné vesmírné vzdálenosti, žijeme sami, bez rodin, které by nás jen rušily, a díky tomu všemu se nám po výjimečně dlouhou dobu dařilo úspěšně udržet v galaxiích stabilitu a klid.

Jenže teď, poprvé po tisíciletích, se narodil potomek původního tvůrce atlasu, chlapec, kterému říkají K2 a který dostal do vínku stejný dar, dar tvorby atlasu - a JE MOŽNÁ JEŠTĚ MOCNĚJŠÍ NEŽ JEHO DÁVNÝ PŘEDCHŮDCE.

Dítě s darem tvorby atlasu se nyní skrývá spolu s ostatními členy své rodiny a já mám velmi silné podezření, že KAŽDÝ Z NICH je nadán nějakým podobně zvláštním, mimořádným darem... *a právě proto představují značné nebezpečí.*

Tak například ta malá, Annipeck, dokáže seslat kouzlo, které působí na plastové předměty. Něco takového se ještě v celém vesmíru nestalo!

Zatím ale netušíme, jakým kouzelným nadáním oplývají zbývající tři děti.

Jaképak asi budou jejich dary?

Může to být doslova COKOLI, možností je tolik, až se mi z nich točí hlava...

V tuto chvíli se chlapec a jeho rodina schovávají ve svém domě, v sídle O'Hero-Smithových v Podmáčeném Bahništi na planetě Zemi, jenže se k nim nemůžu dostat, protože lstivé tetičky Trudie a Violet uzavřely Cestu do kamkoli, jež k nim vede, tak neprodyšně, že nezůstala sebemenší skulin-ka, a teď k nim nepronikne ani myška.

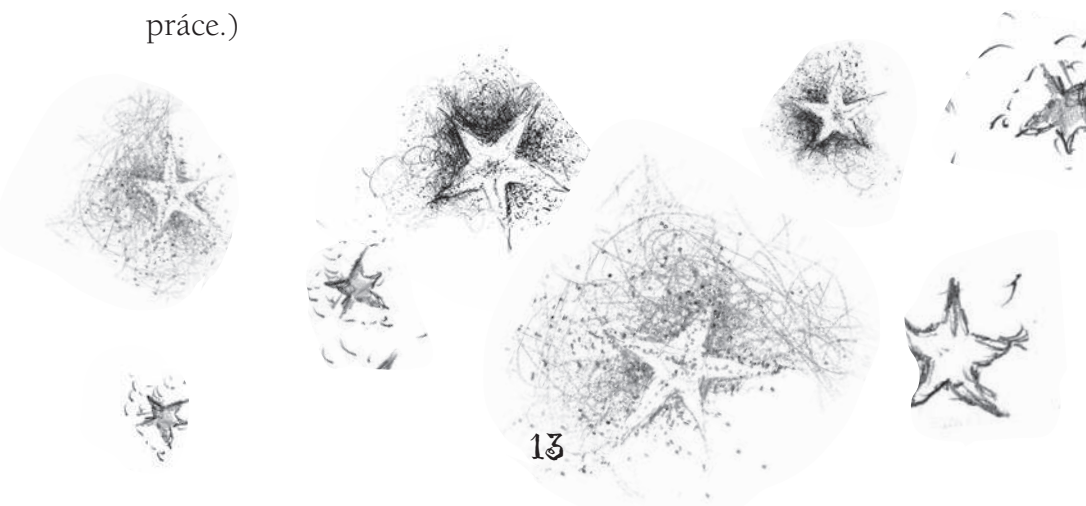
Oni se dostanou VEN.

Ale nikdo se nedostane DOVNITŘ.

A to je opravdu dobře, protože...

Protože chlapce a vůbec celé rodiny s jejich neobvyklými magickými dary by se velice rádi zmocnili velmi zákešní, ZLÍ lidé. O'Hero-Smithovy ohrožují nejen tyhle nebezpečné osoby, ale, připouštím... i já. Protože mým úkolem v zájmu zachování míru a stability ve vesmíru je *zbavit se jich*.

(Prosím, nemějte mi to za zlé. Je to koneckonců moje práce.)

A tak tedy těm dětem, ale i jejich rodině, jejich domovské planetě a celé galaxii, hrozí bezprostřední, naléhavé nebezpečí.

Pojďte se mnou a já vám ukážu ty zlé lidi, potom pochopíte, jak špatné to je...

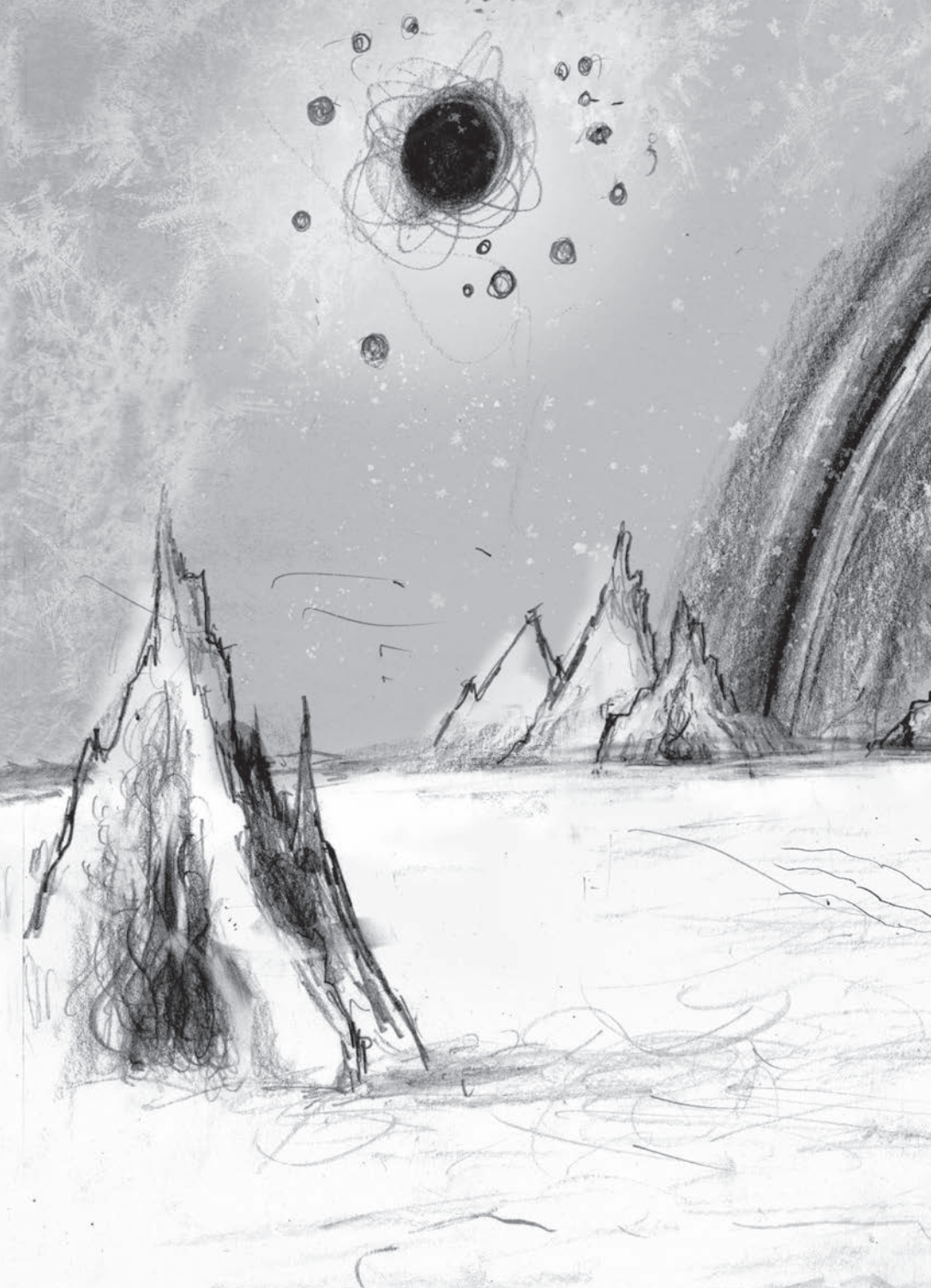
Pevně se držte. Pořádně se chytněte peří na mém krku, protože nás čeká dlouhá, předlouhá cesta vesmírnou pustinou k planetě s názvem „Blink 22“.

Zadržte dech.
Letíme...

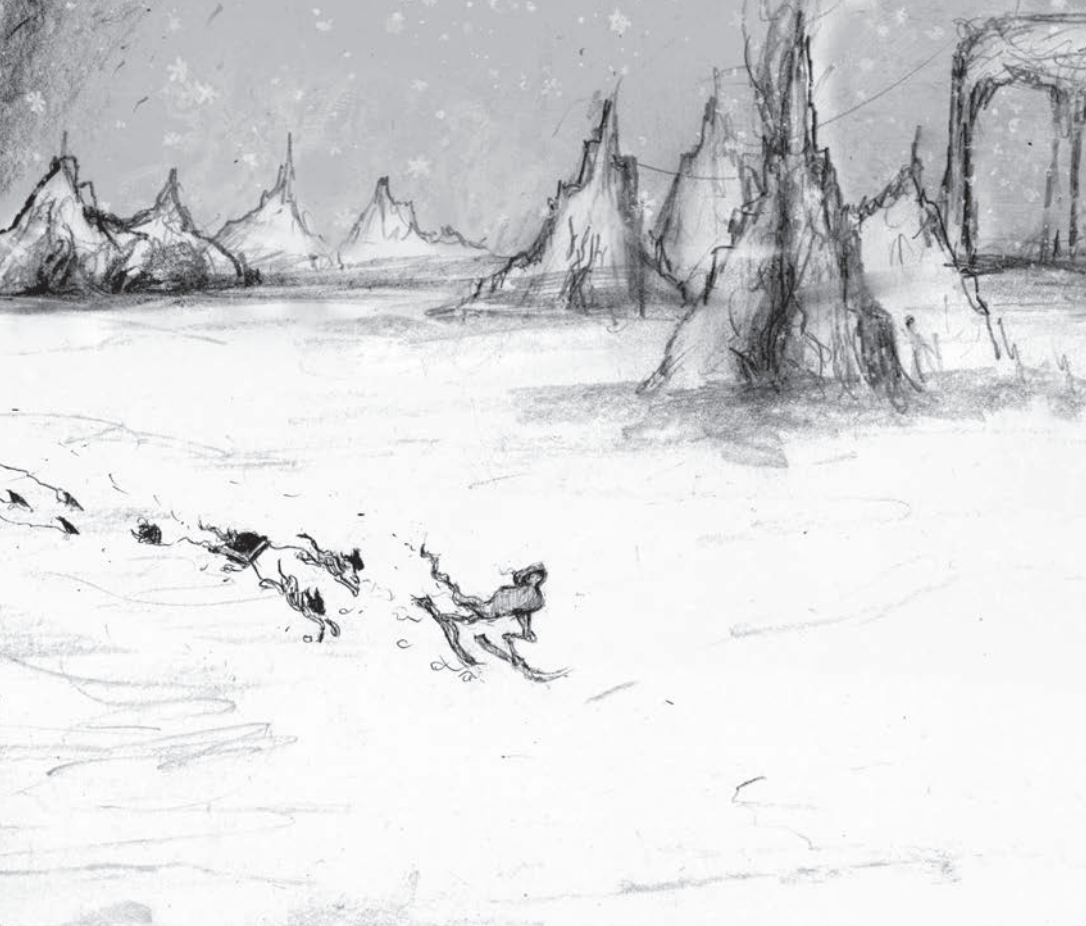

Blink 22

Část
první

Kapitola 1

Věštba smrti

Kdysi kdesi ve vzdálené galaxii na okraji cizí mléčné dráhy zářilo osamělé slunce, kolem něhož obíhala ledově modrá planeta. Na téhle jedinečné, zakázané zmrzlé planetě, známé jako Blink 22, panovala neustálá zima, led se tu však mísil s mrazivým OHNĚM. Uzavřené v nitru ledovců se mihotaly plameny, v srdci každé sněhové vločky doutnaly žhavé uhlíky, pod povrchem věčně zmrzlé krajiny zuřily mohutné požáry. Tento ohňo-led pokrýval většinu pevniny, jen na náhorní plošině podepřené mimořádně vysokými věžemi z ledu a kamenů, jež se vypínala nad nedozírnou zmrzlou pustinou, se nacházela oáza bublající a překypující životem.

Na celé horce mrazivé planetě vyly, skřípěly a praskaly žhnoucí ledové kry a vichr tu vál tak divoce, že vám myšlenky zmrzly na kost ve chvíli, kdy opustily vaši hlavu. Jedinou dobrou věcí byly duhové kruhy, jež se za dne rozpínaly na obloze a které jako by svou neměnnou přítomností nabíze-ly naději v lepší budoucnost, ale jinak tu nebylo nic, vůbec nic, kam až oko dohlédlo.

Ačkoli... moment!

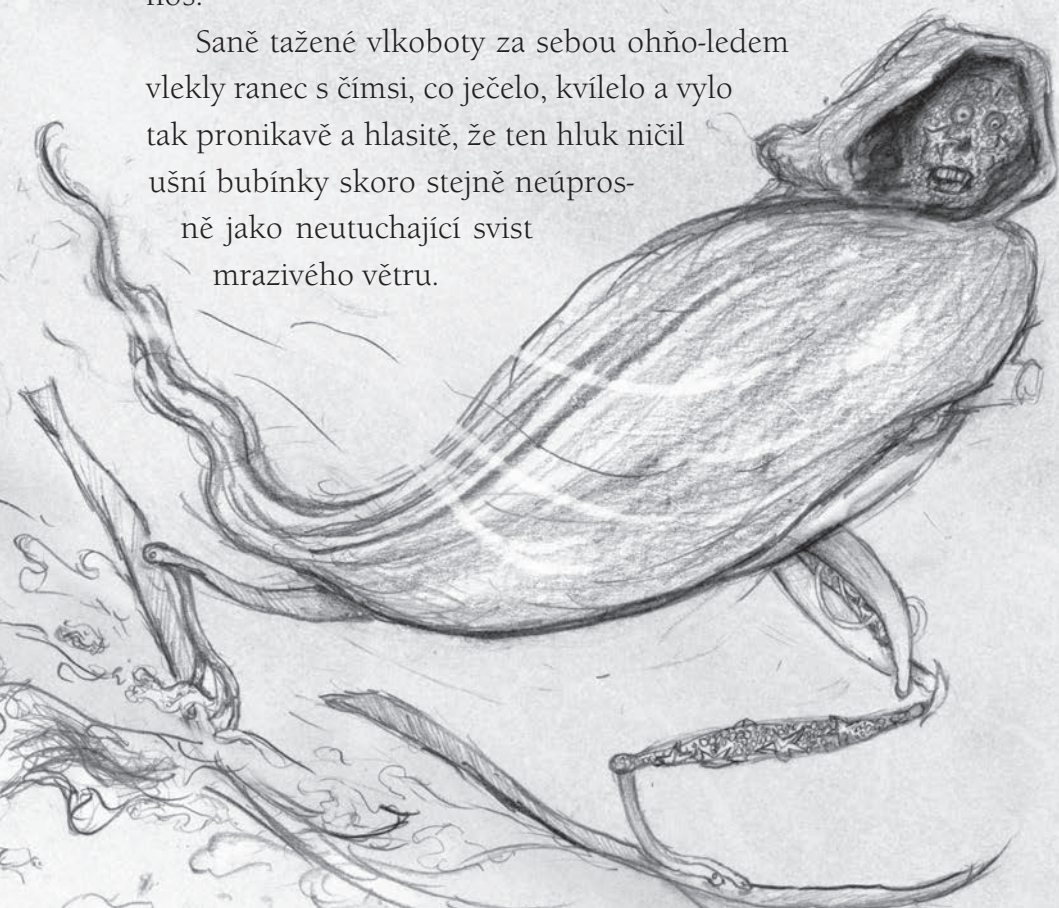
Po nekonečné ploše ohňo-ledu se pohybovala postava. Byl to VYKONAVATEL, úžasný, velký robot, na nohách

Úžasný
robot
VYKONAVATEL

měl lyže, jeho diamanty posetá lebka se blyštěla, ach, člověka by z toho až zamrazilo, avšak robot samozřejmě nemohl cítit chlad... Končetiny podobné údům kostry se pohybovaly s ohromující ladností, sem a tam, vpřed a vzad, jako kdyby nad mrazivou plání tančil. A v jeho stopách spřežení robotických vlků neúnavně táhlo saně vybavené neuvěřitelným množstvím zbraní. A na saních seděla za ochranným štítem pochmurná figura, zachumlaná do husté kožešiny sněžného medvěda, z níž jí vykukoval jen nos.

Saně tažené vlkoboty za sebou ohňo-ledem vlekly ranec s čímsi, co ječelo, kvílelo a vylo tak pronikavě a hlasitě, že ten hluk ničil ušní bubínky skoro stejně neúpros-
ně jako neutuchající svist
mrazivého větru.

Zdálo se, že ani velký robot, ani ďábel sedící na saních jekotu nevěnují sebemenší pozornost. V jednu chvíli však skučení přilákalo hejno sněhožraloků. Když jejich zlověstné hřbetní ploutve prořízly led za saněmi, kvílení ozývající se z rance hrůzou ještě zesílilo.

Robot v čele se neobtěžoval zastavit. Pouze ze zad vysunul periskop, zaměřil lasery a vypálil dvě rány, z nichž každá zasáhla jednu ploutev.

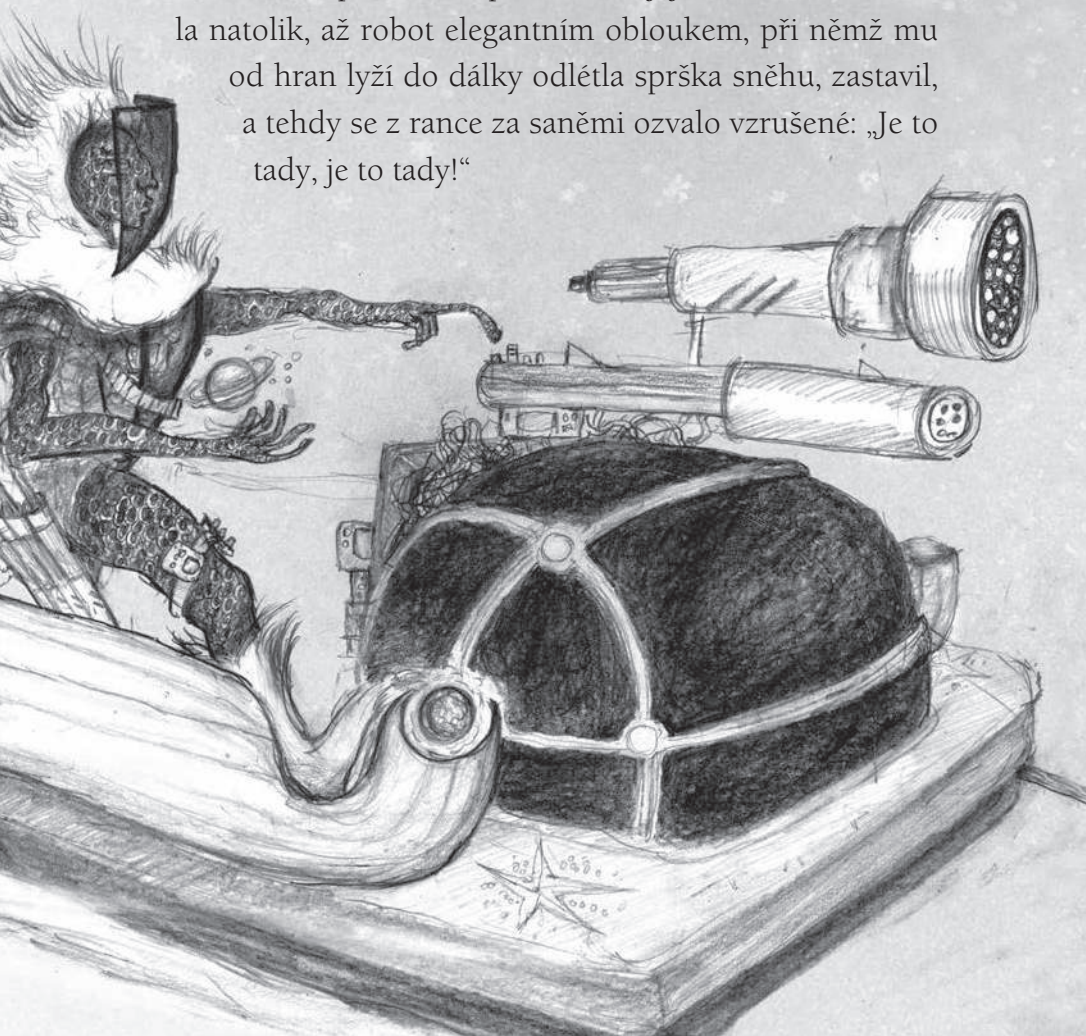
✂orcxix
(ukautý)

Prásk, prásk.

Smrtelně zraněná dvojice sněhožraloků zavřískla bolestí. Zbytek hejna okamžitě přestal pronásledovat saně a raději se vydal po stopě nějaké snadněji přemožitelné kořisti.

VYKONAVATEL se svým zvláštním doprovodem pokračoval vpřed. Skřekům vycházejícím z rance nadále nevěnoval sebemenší pozornost, potom však jejich intenzita vzrostla natolik, až robot elegantním obloukem, při němž mu od hran lyží do dálky odlétla sprška sněhu, zastavil, a tehdy se z rance za saněmi ozvalo vzrušené: „Je to tady, je to tady!“

Robot poklekl, aby okožešinovaný Jezdec na saních mohl snadno vystoupit - z výšky došlápl nejprve na robotova záda a odtud pak na led. Botou opatřenou ostruhou ostře nakopl ranec a zrušil tak kouzlo, které ho drželo pohromadě. Z neviditelné magické sítě se vykutálela vztek-lá, plivající a nadávající čarodějnice, smaragdově zelená a vychrtlá jako násada od koštěte.

„Říkám ti, že je to tady, ty proklatče! A teď mě propust', jak jsi slíbil!“ zakvílela. „Dej mi moje diamanty a propust' mě!“

Jezdec vytáhl z kapsy zářící kouli. „Zopakuj mi znovu proroctví,“ nařídil čarodějnici.

Čarodějnice spustila vodopád šřav-natých nadávek, které pršely na Jezdco-vu hlavu spolu s jejími slinami. Kdyby Jezdce nechránilo kouzlo proti prokle-tí, nejspíš by už dávno vzplanul jako pochoděň. Takhle však jen pohnul prs-tem a čarodějnice zaječela, jako kdyby ji střelil. Zmlkla.

Jezdec jí s úsměvem podal cosi, co dosud ukrýval v kapse. Byla to dětská bota, rozdrbaná a otrhaná. Pořád na ní byly patrné zelené skvrny od pralesních rostlin, protože majitel

botu ztratil hluboko v Abhorrorghastově lese, daleko, předa-
daleko na vzdálené planetě Excelsiaru.

Čarodějnice botu očichala jako pes, který se chystá roz-
běhnout po stopě.

„Bota dítěte s darem tvorby atlasu...” zašeptala.

A potom na botu foukla, tak prudce, až z ní její čaroděj-
nický dech zvedl drobounké částečky, příliš malé na to, aby
byly vidět pouhým okem, smísil je s padajícími sněhovými
vločkami a nakonec je donesl až do Jezdcovy magické koule.

Pak čarodějnice ukazováčkem na kouli poklepala.

Ve středu koule se vynořila vize, kterou dovnitř čaroděj-
nice vložila. Zamžourala na pohybující se postavy, záblesky
světla, stopy budoucnosti, okamžiky, které na vteřinu jasně
zazářily a pak vybledly jako stín.

„Hezké, když vizi tvoří sssníh,“ řekl Jezdec, vlastním
jménem Vorcix. Obdivně nahlížel čarodějnici přes rame-
no. Dokonce i samotný ďábel dokáže ocenit krásu.

Vorcix byl jedním z těch nebezpečných lidí, o kterých
jsem vám říkala. Nebyl jen obyčejně zlý. Byl to záludný,
falešný člen Nejvyššího koncilu Vesmírné vlády, hrůzný
Uchvatitel známý jako Vorcix Ukrutný. Nehty měl ostřejší
než vzdušné hůlky a byl zlovolnější a ďábelštější než pytel
plný kočkodlaků.

On a já jsme byli nepřátelé na život a na smrt, a když
jsme se setkali naposledy, právě ze všech sil škodil na pla-
netě Excelsiar, Vesmírné vládě za zády. Shodli jsme se však,

že svá tajemství v našem vlastním zájmu neprozradíme -
zatím...

„Takže... můj plán... moje budoucnost... je tedy stále
nedotčená?“ zasyčel Vorcix jako zlovorný had.

Čarodějnice se zachvěla a zakňučela, jako kdyby už
teď z celého srdce litovala, že kdy nahlédla do Vorcixovy
budoucnosti. „Vypadá to dokonce ještě lépe než kdy dřív,“
pravila smutně. „Pro vás tedy rozhodně.“

Vorcix se lačně usmál.

„Musíte se však zbavit dítěte s darem tvorby atlasu, pro-
tože nemůžete vyhrát, dokud nebudete mít Alternativní
atlas pod kontrolou,“ řekla čarodějnice.

Zadívala se na vizi uvnitř koule pozorněji. „Musíte zničit
celou rodinu O’Hero-Smithových, nebo váš plán selže... až
na to děvčátko - to s darem magie, která působí na plastové
věci. Jeho moc vám bude užitečná.“

Vorcix se znovu usmál, užíval si tu představu. „Celé
hnízdlo zzzmijí, skvěle, opravdu skvěle. Víím, kde jssou, na
té hloupé Zemi, někdo všššak uzavřel Cesty do kamkoli,
které by mě tam zavedly, takže ssse tam nemůžu dossstat.“

„Vize říká, že děti projdou Cestou do kamkoli právě
TADY,“ prohlásila čarodějnice a ukázala na ledovou krustu
pod jejich nohama.

Vorcix zadupal na pevný, neporušený povrch a ten
na protest zaskřípěl. „Ale tady žádná Cesta do kamkoli
není... Vidiššš, čarodějnice? Jen pevný led.“

„Ne, teď tu ještě opravdu není,“ zakňučela čarodějnice. „Ale světy se posunou, jak to mají ve zvyku, cesta se objeví a projdou jí čtyři děti O'Hero-Smithovy, z nichž jedno bude to s darem tvorby atlasu...“

„Proč by ale dělaly něco tak dokonale nessssmyssslného? Jsou přece v bezpečí, dokud neopussstí Zemi!“ mátko Vorcixe. „Doufám, že se mě nesnažíš podvéssst...“ Zakroužil svým zaklínacím prstem a tělo čarodějnice sebou zazmítalo v křeči, až zakvílela bolestí.

„Jsou to koneckonců lidé,“ fňukla, „a o těch je všeobecně známo, že neposlouchají a jednají nerozumně a hloupě...“

Pro čarodějnici to byl nesnadný okamžik. Zdálo se však, že zlovolný uchvatitel jí věří.

„Nech mě jít,“ zaškemrala. „Vložila jsem vizi do tvé magicke koule, takže ti už zůstane. Co víc ode mě ještě chceš?“

„Kdy?“ vyštěkl Vorcix. „Kdy ty hloupé malé lidssské bytosssti přijdou?“

„Nedokážu říct *kdy*,“ vzlykla čarodějnice. „*Kde* je snad v nekonečných dálavách hvězdného vesmíru dostatečné, nebo ne? Bude to přímo... *tady*...“

A čarodějnice jedním svým pařátem nakreslila do sněhu pokrývajícího ledovou kru velké jasné X. „To je naposledy, co prokazují laskavost stvůře, jako jsi ty, Vorcixi!“

Vorcix se pomalu usmál a ach, ten úsměv byl velice nepříjemný na pohled, vypadal spíš, jako kdyby zlověstně vycenil zuby.

Zadíval se do koule, která pohltila proroctví čarodějnice.

Odfkl si. „Zdá ssse jako zvláštní náhoda, že by měly přijít zrovna sssem, na míssto, kde mě čeká nějaká práce... Bylo by možné, že by mě hledaly?“

O jaké práci to Vorcix mluví?

napadlo mě. Až mě z toho zamrazilo v kostech. Co se

chystá provést v tomhle

zmrzlém pekle, jež je

noční můrou celého

vesmíru? Vsadím

se, že nic dob-

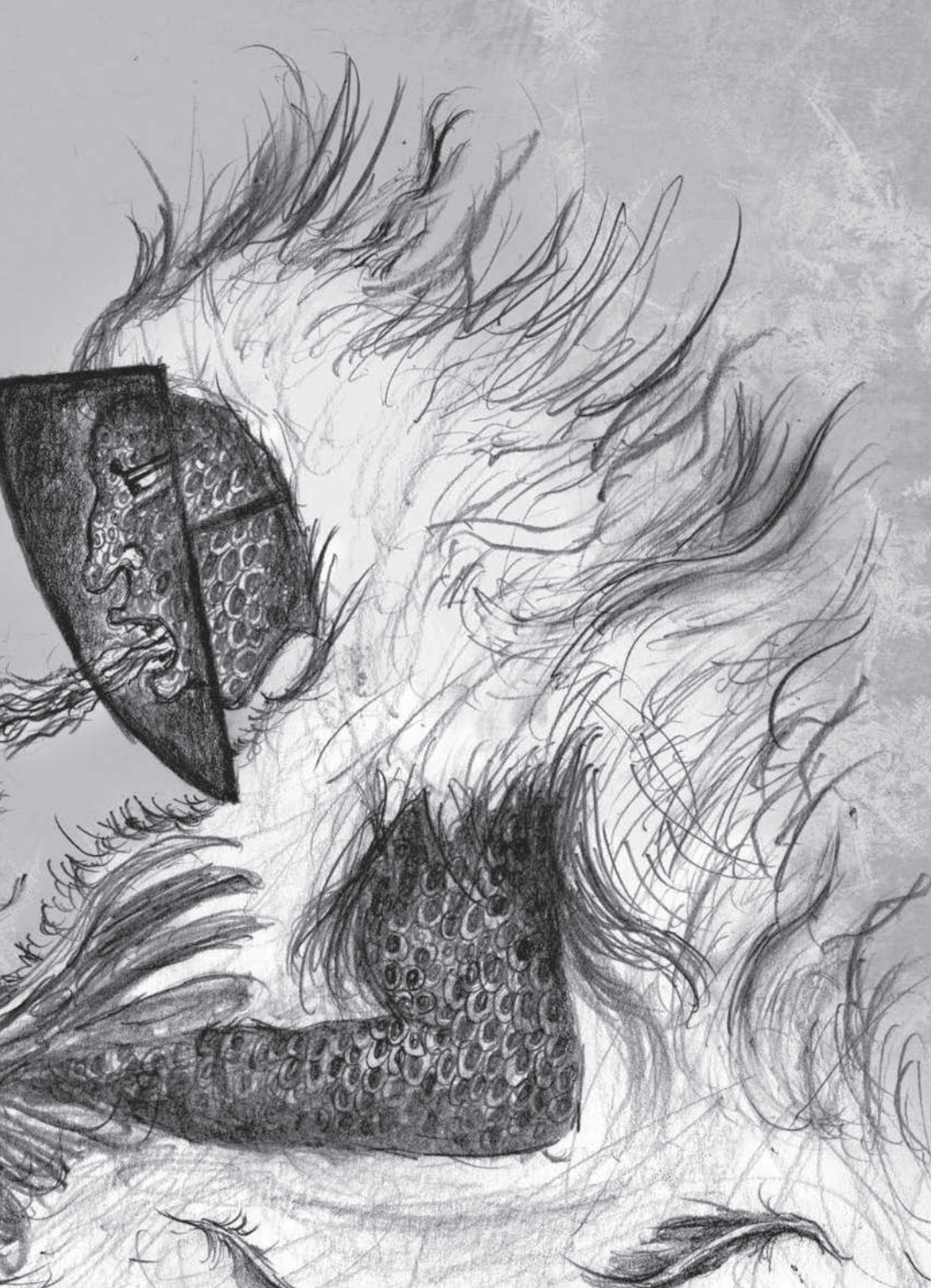
rého, u vousů

velkého Střel-

ce, určitě nic

dobrého...

Vorcix uštědřil čarodějnici další kopanec. „Dobře ssse mi sss tebou obchodovalo!“ Vzal si od ní zpět dětskou botu a odpočítal jeden, dva, tři, čtyři drahokamy do její chti-vé dlaně. Jeden za každé dítě, a navíc velký rubín za dítě s darem tvorby atlasu.

Čarodějnice do drahých kamenů zkusmo kousla, aby se ujistila, že jsou pravé, a vděčně zakňučela úlevou - neobelhal ji.

Oheň uzamčený v ledu a sněhu všude kolem nich se skrýval příliš hluboko, než aby se jím Vorcix mohl zahřát, a tak robot zatím vybudoval ohniště. Vorcix zapálil oheň zaklínacím prstem, ale nebyl to oheň, jaký můžete běžně vidět na Zemi - tenhle kouzelný oheň tvořily sněhové vločky, zářil duhovými barvami a žhnul jako slunce.

„Neublížíš těm dětem, že ne?“ zaprosila čarodějnice v náhlém návalu viny, která ji přemohla, jakmile bezpečně svírala v dlani svou odměnu.

Vorcixův úsměv teď působil ještě odporněji, pokud to bylo možné. „Zvláštní otázka od někoho, jako jsssi ty, kdo budoucnost těch dětí bez ssskrupulí prodal za pár mizer-ných kamenů!“ ušklíbl se. Čarodějnice nešťastně zatřepa-la hlavou, jako by její špatné svědomí bylo voda, která jí natekla do uší, a ona se jí teď snažila zbavit.

„Mým ssspolečníkem je robotický zabiják,“ pokračoval Vorcix. „Není tedy zřejmé, proč jsssmе tady, co myslíš,

čarodějnice? Nejssspíš to nebude proto, abychom si užívali výhledy, že ano? A teď zmiz... To, co hodláme udělat, není už tvoje věc.“

„Ale Cesta do kamkoli, kterou jsme sem přišli, v tomhle počasí nejspíš zamrzla!“ namítla čarodějnice.

„To je tvůj problém, ne sssnad?“ odsekl Vorcxix. „Já sssvůj slib dodržel... tak PADEJ!“

Oba dva, čarodějnice i Vorcxix, věděli, že čarodějnice má větší a naléhavější problémy než jen zamrzlou cestu zpět domů. Bez ochrany velkého robota bude muset přežít sama na planetě s nejvyšší koncentrací jedovatých a mnoha dalšími způsoby nebezpečných stvoření z celého vesmíru. Nemluvě o zástupcích umělé inteligence, kteří si tohle děsivé místo zvolili za svůj domov.*

Moc šancí na přežití tudyž neměla.

Čarodějnice s kňučením vyrazila směrem, kterým sem přišli, jen jí drápy zaškrábaly po ledu a křídla zavířila jako rozmazaná šmouha.

VYKONAVATEL zapíchl lyže do sněhu a začal stavět přístřešek; stříbrné končetiny se mu přitom leskly. Počkají tady na děti, než projdou Cestou do kamkoli, jako když kosatky čekají na tuleně u otvorů v ledu, kam se připlouvají nadechnout. Přístřešek samozřejmě nebyl určený pro

* Mezi roboty obývajícími planetu byla známá jako Brqjk 1 urblk22! Napříc vesmírem se jí však běžněji říkalo Blink 22, což jazyky humanoidních nebešťanů a pozemšťanů dokázaly vyslovit nepoměrně snáz.

robota. Roboti žádné přístřešky nepotřebují. Byl pro jeho pána.

Nakonec se VYKONAVATEL posadil a zaměřil svůj ohromující arzenál na X vyznačené v ledu.

Vorcxix vstal, kožešiny se kolem něj zavlnily, a sledoval čarodějnici, která se od nich vzdalovala čím dál rychleji.

Spěchala.

Možná tušila, co se brzy stane. Svůj osud však změnit nemohla.

Vorcxix si naproti tomu dával na čas.

Na prázdné obloze se čarodějnice nemohla nikde skrýt.

Vorcxix počkal až do chvíle, kdy čarodějnice začala věřit, že je v bezpečí.

Natáhl zaklínací prst a zamířil.

Čarodějnice se zřítíla z nebe, ani nehlesla.

Dopadla na led.

Kolem jejího těla se rozlila kaluž zelené krve.

Vorcxix si odfrkl.

Posadil se zpátky k duhovému ohni.

Pozorně vedle sebe položil dětskou botu.

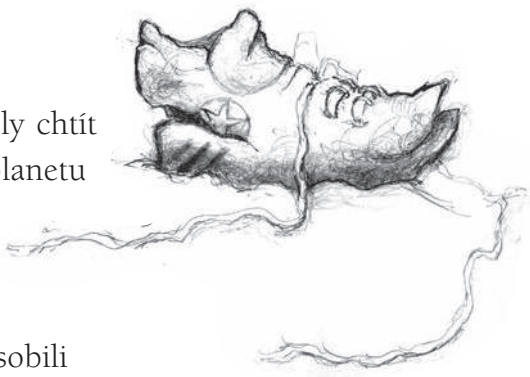
Čekal.

Je to dobré, prolétlo mi hlavou.

Vorcxix čeká na špatném místě.

Nahlížet do budoucnosti je značně složitý proces. Čarodějnici nejspíš do očí vlétl sníh a zmátl její schopnost vidět,

co přijde. Proč by děti měly chtít právě *sem*? Představte si planetu obývanou nebezpečnými a jedovatými tvory, jací žijí například v Austrálii, kteří se tady ovšem přizpůsobili věčnému mrazu.

Sem by zkrátka nikdo dobrovolně nešel. A jak zmínil Vorcxix, nebyla by to skutečně neuvěřitelná náhoda, kdyby se děti vydaly zrovna na místo, kde se rozhodl provádět své nekalé kejkle?

Dovolte mi nastínit vám, jak neuvěřitelně rozsáhlý vesmír vlastně je.

Je tak obrovský, že vám to doslova ochromí nervové buňky v mozku. V jedné jediné galaxii je víc hvězd, než kolik je zrníček písku na pláži na pobřeží Atlantiku. Proč by si tedy ze všech možných světů O'Hero-Smithovic děti vybraly právě *tenhle*?

Byla to první z mnoha náhod, které mě zaujaly a přiměly mě uvažovat nad tím, co se to tu vlastně děje - a že bylo opravdu nad čím přemýšlet.

Mezitím bychom se ovšem měli podívat, jak to vypadá s onou problematickou rodinou O'Hero-Smithových.

Za tím účelem vás přenesu na mnohem pohostinnější planetu, než je tato, kde nehrozí, že během několika málo vteřin umrznete nebo vás sežere gigantický sněhožralok.

Další kapitola se odehrává na podstatně příjemnějším místě: na planetě Zemi.

A vám, milé děti O'Hero-Smithovy, radím, abyste se své krásné Zemi držely, co vám síly stačí.

Nezapomeňte na svůj slib, že se už nikdy nevydáte žádnou Cestou do kamkoli.

Na Zemi jste v bezpečí.

Na Zemi na vás nepřátelé nemůžou, pokud jim sami neotevřete dveře.

Děti, a s nimi i celá rodina O'Hero-Smithových, budou V POŘÁDKU, jestliže už nikdy nepoužijí Alternativní atlas, který dokáže nakreslit K2, jak mi to všichni svatosvatě slíbili...

Přece by nebyli tak hloupí a neudělali nic tak absurdního, nerozumného a NEBEZPEČNÉHO, jako je porušit dané slovo?

No, mám z toho trochu špatný pocit, a tak to raději půjdeme zjistit.

Držte se pevně srsti v mém týlu, poletím s vámi miliony a miliony vesmírných kilometrů k drahé, krásné planetě Zemi.

Zadržte dech.

Letíme...

Planeta Země

Kapitola 2 Na planetě Zemi už nebyla žádná magie

N

a Zemi není žádná magie.

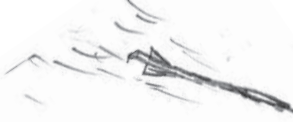
Nebo by tam alespoň být neměla.

Očividně to ale nikdo neřekl malému stvoření, které jednoho příjemného, poklidného teplého letního odpoledne na začátku července kdesi na úplně obyčejném místě úplně obyčejné planety Země upalovalo jako o život.

Na rozdíl od něj si jeho okolí hledělo svého: ptáci poletovali z větve na větev a dělali to, co už tak v červenci obvykle dělávají. Králíci hopkali a přebíhali přes malebné úzké silničky k norám vyhrabaným pod živými ploty.

Jenom ta jedna malá chlupatá věcička, nejistá na svých krátkých nožkách, utíkala přes pole tak rychle, jak jen dokázala, celá bez sebe strachy. Tak moc sem nepatřila, že to ani víc už nešlo, a docela určitě měla

něco společného s magií
a kouzlením, protože
hrála všemi barvami
- ačkoli fialová jednoznačně převažova-

la. Vzhledem ze všeho nejvíc připomínala vykulenou sovu a její srst byla neuvěřitelně nadýchaná, trochu jako kdyby dostala ránu elektrickým proudem. Pohybovala se nemo-torně, zakopávala a kulhala, protože v hlíně za sebou táh-la nožku obtěžkanou světélkujícím věžeňským náramkem s pozůstatky řetězu.

Ze všech sil se drala přes pole a občas podivně zapištěla, trochu jako konvička, v níž se vaří voda. A zatím dole pod kopcem, za živými ploty...

Štěkání psů, cinkání klíčů, stále blíž a blíž.

Přes pole se skok za skokem hnala čtveřice německých ovčáků.

Pět lidí klelo, volalo, prosilo a vyhrožovalo, že neznámé stvoření bude litovat, jestli se nevrátí.

Stvořeníčko tiše kníкло a zajelo mezi stébla pšenice, aby se schovalo.

Ve vzduchu nad ním proletěl se zabzučením dron.

VZUUUUUUUMMM!

Při tom zvuku malé, utrápené stvo-ření vyděšeně vykviklo, bohu-žel tak vysoko a hlasitě, že následující drony dokázaly zvuk zachytit a tvorečka zaměřily. Slétly níž nad pole a začaly do obilí střílet uspávací šipky.

Chvilku se nic nedělo, ale potom najednou stvoření vyrazilo z úkrytu mezi obilnými klasy. Na okamžik ten ubožáček balancoval na drolicím se hliněném valu na okraji pole, přepadl a znovu se vyštrachal na všechny čtyři. Kdo ví, kam se chtěl rozběhnout dál – ale rozhodně by bylo bezpečnější, kdyby zůstal schovaný v pšenici. Ti psi by ho však stejně nejspíš chytili, ať by se pustil kamkoli.

Za psy běžela skupinka lidí. Drony kroužily po okolí. Stvořeníčku docházely síly.

Zadýchaně samo sobě šeptalo něžná povzbudivá slůvka a pištivými zvuky si dodávalo odvalu. Odhodlaně zakličkovalo, ale tentokrát se mu už nepodařilo vyhnout přibližujícímu se dronu.

PFÍ! PFÍ! PFÍ!

Dron vypustil střely, které pršely kolem stvořeníčka jako déšť. A jedna z šípek ho zasáhla nad přední tlapku.

Zvírátko v hrůze příšerně vyjeklo.

„Dostali ho! Tamhle!“ ozval se radostně nějaký hlas a štěkot psů nabral na divokosti. Napínali vodítka, jak se i se svými páníčky blížili a brodili se pšenicí k barevnému stvoření, které se nyní opile motalo v kruzích na okraji pole, klepalo se a očividně trpělo velkými bolestmi.

Žena, jedna z příchozích, přidržela svého ňafajícího, chňapajícího psa rukou v rukavici a zvedla stvořeníčko za nožku do vzduchu.

„MÁM HO!“ vykřikla.

Ostatní k ní doběhli, jejich vrčící psi byli bez sebe vzrušením.

„Máme ho, pane Pěnkavo!“ zopakovala žena.

Pan Pěnkava k ní přistoupil. Byl ze všech přítomných nejvyšší a oblečený do tmavého obleku s kravatou, což se ovšem pro pobíhání po venkově naprosto nehodilo.

Oblečení pana Pěnkavy
se pro pobyt na venkově
přiliš nehodilo.

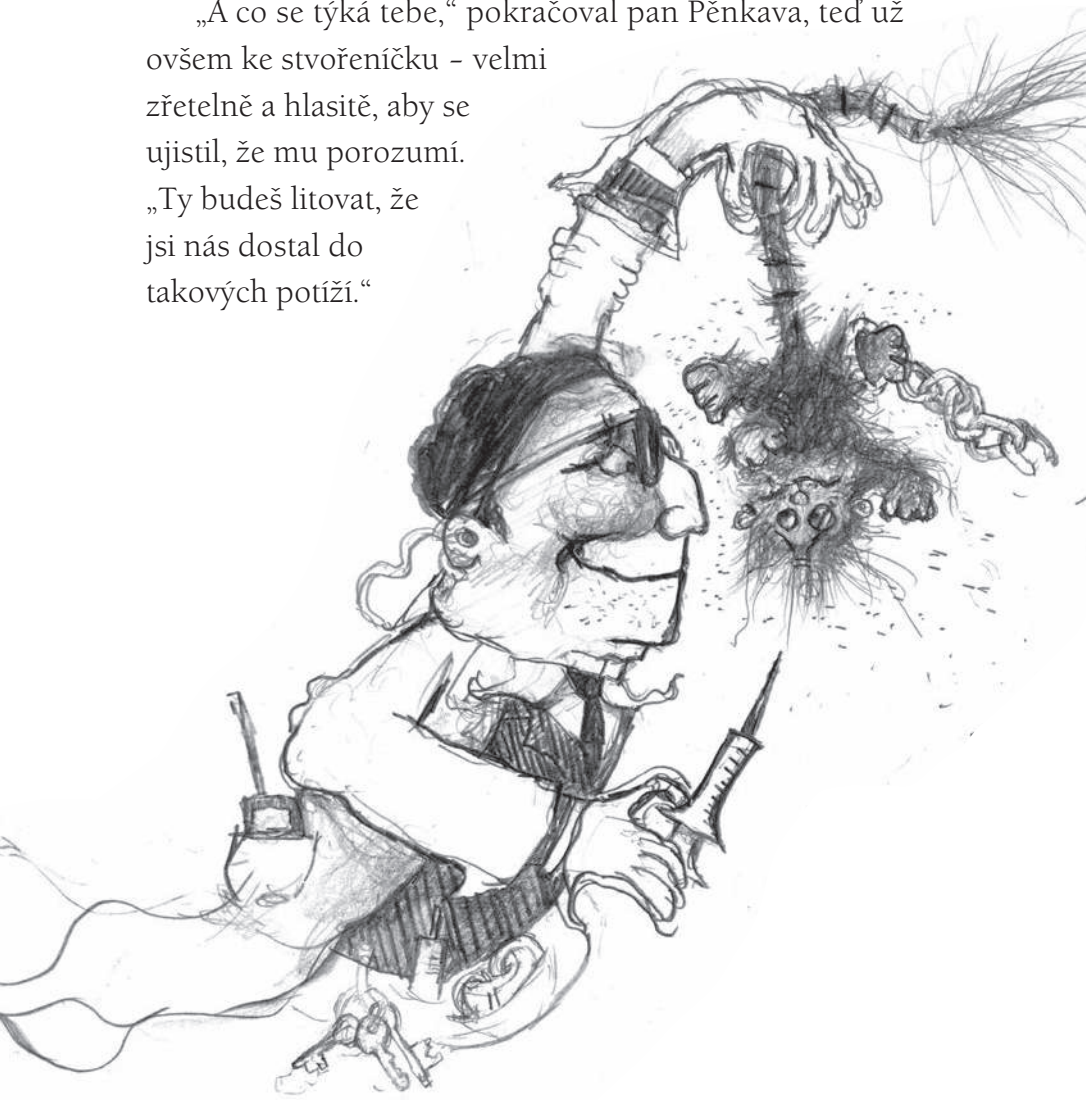

Oči mu lačně zaplály.

Ohó. Dloubnul do kouzelného stvoření prstem.

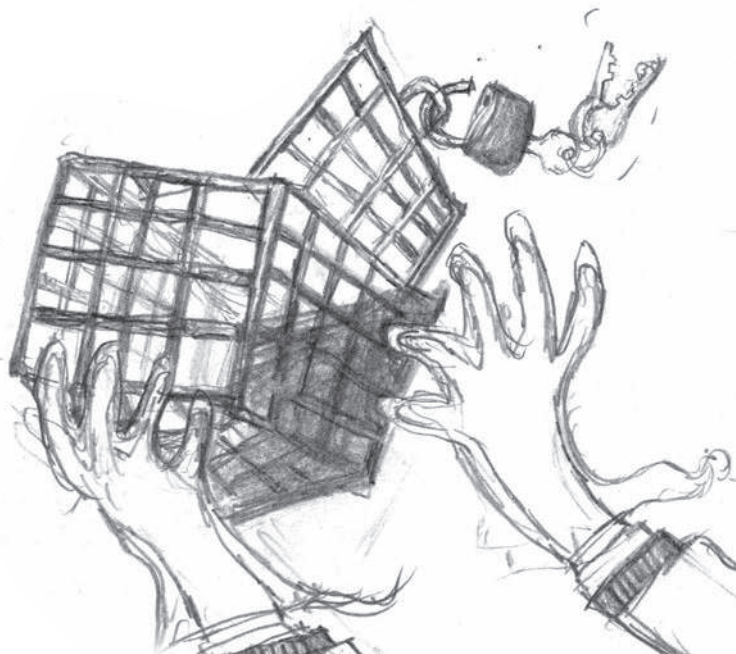
„Naštěstí pro vás, paní Správná,“ zavrčel pan Pěnkava.
„Pokud bychom ho nelapili, pohnal bych vás za jeho útěk
k zodpovědnosti.“

„A co se týká tebe,“ pokračoval pan Pěnkava, teď už
ovšem ke stvořeníčku - velmi
zřetelně a hlasitě, aby se
ujistil, že mu porozumí.
„Ty budeš litovat, že
jsi nás dostal do
takových potíží.“

Ubohé kouzelné stvoření bylo nyní tmavě fialové a ztrácelo vědomí, protože na ně pořád víc a víc působila dávka uspávacího prostředku z šipky. Když však uvidělo pana Pěnkavu a jeho výraz a zaslechlo, co říkal, jeho pomalu se zavírající oči se krátce rozšířily čirým děsem.

To už se však přiblížil jiný člověk a nastavil malou klec, aby do ní stvoření uložili.

Kapitola 3

Několik vážně nemožných věcí, které se staly vzápětí

potom se v rychlém sledu stalo několik vážně nemožných věcí.

Muž, který držel v rukou otevřenou klikku, zakopl a rozplácl se na zemi, přičemž se mu zcela nepředvídatelně podařilo do klece zapasovat hlavu.

Jeho pád překvapil dalšího z přítomných, který na okamžik uvolnil sevření vodítka, na jehož konci štěkal, vrčel a vzpínal se jeho pes.

Ten vyrazil vpřed, svého pána strhl s sebou a s otevřenou tlamou se vrhl na magické stvoření, jeho tesáky však místo fialové srsti sevřely orukavičkovanou ruku pana Pěnkavy, který stvořeníčko držel.

Pan Pěnkava vyjel, uskočil, šlápl na dron, který ležel za ním, rozbil stroj na kousky a upustil stvořeníčko. To dopadlo na zem, jednou, podruhé a po třetím nárazu ztratilo vědomí a zůstalo na okamžik nehnutě ležet.

O zlomek vteřiny později se však probralo, otřepalo, sbalilo se do klubíčka a začalo se kutálet polem - které se mírně svažovalo - jako měkoučký, nadýchaný ježek.